

Arrest

nr. 53 559 van 21 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 3 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS loco advocaat B. SOENEN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 16 maart 2009 het Rijk binnen en diende op 8 maart 2010 een tweede asielaanvraag in. Op 3 augustus 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de Ethiopische nationaliteit, behoort tot de Oromo clan en werd op 15 september 1985 geboren te Manasibu.

Op 16 maart 2009 diende u een eerste asielaanvraag in. Op 27 mei 2009 werd u door het Commissariaat-generaal gehoord. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd op 30 juni 2009 door de Commissaris-generaal genomen. U tekende op 4 augustus 2009 beroep aan tegen deze beslissing en op 24 november 2009 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bevestigende beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende op 30 december 2009 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad van State, welke op 28 januari 2010 uw beroep verwierp. U keerde niet terug naar uw land van oorsprong.

Op 8 maart 2010 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U legde nieuwe elementen voor bij de Dienst Vreemdelingenzaken om uw asielrelaas te staven, namelijk een opsporingsbevel dd. 31 maart 2009 (22 Magabit 2001 Ethiopische Kalender (hierna E.K.)) en een enveloppe. Tijdens het interview op 15 juni 2010 legde u nog een bundel artikelen, die u afprintte van het internet, neer.

B. Motivering

Uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde, blijken onvoldoende te zijn om een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door de Commissaris-generaal op 30 juni 2009 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dit op basis van het feit dat uw verklaringen betreffende de problemen die uw vriend Birru Yoseph – en bijgevolg ook u – gekend zou hebben met de Ethiopische overheid, ongeloofwaardig waren én ook uw eigen houding en verklaringen onverenigbaar waren met uw voorgehouden vrees. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24 november 2009.

Met betrekking tot de nieuwe elementen die u aanhaalde in het kader van uw tweede asielaanvraag aanbracht, kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

U gaf aan dat u uw vriendin Jalle Tamiru contacteerde na het interview op het CGVS in verband met uw eerste asielaanvraag (dd. 27 mei 2009), omdat de dossierbehandelaar van het CGVS u vroeg of u documenten had die uw zaak konden ondersteunen. U gaf aan dat Jalle Tamiru u vertelde dat er een convocatie werd gezonden (gehoor CGVS, p.3). Toen u werd gevraagd of u de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op de hoogte bracht van dit nieuwe element, gaf u aan dat u de convocatie toen nog niet gekregen had. Toen de dossierbehandelaar u confronteerde met het feit dat u toen wel wist dat er nog een convocatie gezonden werd, gaf u aan dat u niet wist dat de zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kwam én dat u ook uw advocaat niet informeerde over het feit dat er een nieuw element in uw zaak was (gehoor CGVS, p.4). Dat u hebt nagelaten dit te doen, doet afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Betreffende het opsporingsbevel dd. 31 maart 2009 (22 Magabit 2001 E.K.) dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde, gaf u aan dat het gerelateerd is aan uw vorige gevangenschap en dat de convocatie -dd. 31 maart 2009 (22 Magabit 2001 E.K.)- werd verzonden omdat u Ethiopië ontvluchtte in plaats van te verschijnen voor het TPLF-regime (gehoor CGVS, p.3). Verder wist u niet sinds wanneer uw vriendin Jalle Tamiru op de hoogte was van de convocatie, omdat u het haar niet vroeg (gehoor CGVS, p.4). U gaf aan dat de politie de convocatie aan uw huisbaas gaf, maar toen u gevraagd werd of er iets bij gezegd werd, gaf u aan dat u geen details vroeg (gehoor CGVS, p.5). Dit is geen afdoende verklaring daar van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze zich beter informeert over zijn / haar problemen. Dat u hebt nagelaten dit te doen, ondanks de contacten met uw vriendin Jalle Tamiru, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging. Verder is het ongeloofwaardig dat u omwille van bovenstaande reden een convocatie zou ontvangen, aangezien hiervoor reeds werd opgemerkt dat uw vervolgingsfeiten in het kader van uw eerste asielaanvraag werden betwist.

Betreffende de bundel met artikelen die u afprintte van het internet, gaf u aan dat uzelf er niet persoonlijk in vermeld wordt, maar dat de artikelen enkel de algemene situatie voor mensen van Oromo origine in Ethiopië beschrijven (gehoor CGVS, p.5). Aangezien geen van de door u neergelegde artikelen over u persoonlijk handelen en ze slechts een algemeen beeld schetsen, zijn ze verder niet relevant voor uw asielaanvraag.

Verder haalde u ook aan dat uw vriendin Jalle Tamiru u vertelde dat uw vader gearresteerd werd – en nog steeds in de gevangenis zit – omwille van uw verdwijning (gehoor CGVS, p.3). Aangezien

hiervoor reeds werd opgemerkt dat uw vervolgingsfeiten in het kader van uw eerste asielaanvraag werden betwist, is het ongeloofwaardig dat uw vader gearresteerd zou zijn omwille van bovenstaande reden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster roept de schending in "van het artikel 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet en van het artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur; manifeste appreciatiefout in hoofde van de verwerende partij".

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster diende een tweede asielaanvraag in. Te dezen is de Raad niet bevoegd de beslissingen genomen in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag te beoordelen in beroep, daar deze door de in de Belgische wetgeving voorziene rechtsmiddelen aangevochten dienen te worden. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde feiten

3.2. Verzoekster volhardt in de asielmotieven die zij aanvoerde in het kader van haar eerste asielaanvraag en legt als nieuwe elementen een "opsporingsbevel van de politie", een enveloppe en een bundel algemene internetartikelen neer. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoekster in het kader van haar eerste asielaanvraag naliet erop te wijzen dat haar een tweede convocatie werd toegezonden, haar problemen wederom niet kunnen overtuigen, en de internetartikelen enkel algemene informatie bevatten.

3.3. Verzoekster voert aan dat het voor haar "een raadsel [is] wat de kritiek is van de Commissaris-generaal met betrekking tot de convocatie die de verzoekster voorlegde ter ondersteuning van haar vervolgingsproblemen. Inderdaad, de commissaris-generaal stelt dat de verzoekster haar advocaat tijdens de eerste asielprocedure niet op de hoogte zou gebracht hebben van een convocatie die naar haar opgestuurd werd. Tegelijkertijd verklaart de Commissaris-generaal dat de verzoekster tijdens haar

allereerste verhoor aangaf dat deze convocatie verzonden werd. Aangezien de advocaat van de verzoekster bij dit verhoor aanwezig was en dus eveneens hoorde dat de convocatie verzonden was, begrijpt de verzoekster de kritiek van de Commissaris-generaal niet."

3.3.1. Verzoeksters kritiek is gesteund op een onvolledige lezing van het administratief dossier nu de convocatie die zij neerlegde in het kader van haar tweede asielprocedure niet dezelfde is als diegene waarvan zij gewag maakte in het kader van haar eerste asielprocedure en die ze zou gekregen hebben vóór haar vertrek uit Ethiopië. Verzoekster verklaarde op het CGVS-verhoor in het kader van haar tweede asielprocedure dat zij contact nam met haar vriendin J.T. *"Na mijn vorige interview in het CGVS. Omdat de interviewer me vroeg of ik mijn zaak kon ondersteunen met documenten. Hij gaf me vijf dagen om dat te doen. Toen contacteerde ik haar"* en haar vriendin *"zei me dat ze me nog steeds zochten en dat een convocatie gezonden werd. En daarom vroeg ik haar deze op te zenden"* (gehoorverslag CGVS, 15.06.2010, p.3-4). Aangezien het verhoor op het CGVS in het kader van verzoeksters eerste asielprocedure plaatsvond op 27 mei 2009, en verzoekster bij de Raad op Vreemdelingenbetwistingen beroep aantekende tegen de negatieve beslissing inzake haar eerste asielaanvraag op 4 augustus 2009 en de terechtzitting plaatsvond op 13 oktober 2009 was verzoekster tijdens haar procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er ontegensprekelijk reeds van op de hoogte dat zij een tweede convocatie ontving en deze haar werd toegezonden. Aangezien van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige en nauwkeurige wijze weergeeft alsook nieuwe wendingen in zijn asielrelaas spontaan meldt, kan de commissaris-generaal dan ook worden bijgetreden waar hij verzoekster verwijt hiervan geen melding te hebben gemaakt in het kader van haar eerste asielprocedure. Verzoekster heeft aldus bewust informatie achtergehouden waarmee ze een nieuwe asielprocedure aanving. Dit wijst op een misbruik van procedure.

3.4. Verzoekster voert aan dat het *"eveneens een raadsel [is] wat de kritiek is van de Commissaris-generaal in de 2de Alinea van de weigeringsbeslissing op pagina 2. Dat de verzoekster zich beter had dienen te informeren bij haar vriendin en huisbaas is een goedkoop argument om verzoeksters vervolgingsproblemen van de hand te wijzen. De verzoekster heeft wel degelijk geantwoord wat zij wist met betrekking tot de voorgelegde convocatie. De verzoekster was niet persoonlijk aanwezig bij de overhandiging van de convocatie zodat hetgeen zij weet slechts informatie is uit 2 hand. De relevantie ervan is dan ook bijzonder gering. De Commissaris-generaal verliest zich hierdoor in irrelevante pietluttigheden terwijl de essentie van verzoeksters bewijs zijnde de convocatiebrieven en de inhoud ervan ten onrechte links gelaten worden."*

3.4.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de neergelegde convocatie onderworpen werd aan een *"visuele vergelijking"* met een *"document dat via de Belgische ambassade in Addis werd geauthentificeerd"* waaruit geconcludeerd werd *"dat de en-tête (hoofding) vals blijkt te zijn"* (cedoca eth2010-008w), wat de geloofwaardigheid van het neergelegde stuk op fundamentele wijze onderuithaalt. Verzoekster gaat er bovendien aan voorbij dat neergelegde documenten om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook dienden te worden ondersteund door geloofwaardige en overtuigende verklaringen, wat in casu niet het geval is. In zoverre verzoekster in haar land van herkomst wordt gezocht en vervolgd door de overheid, en zij om die reden nood heeft aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij enige interesse vertoont in de ontwikkeling van haar problemen die haar ertoe noopten haar land van herkomst te ontvluchten. Het is dan ook niet ernstig dat verzoekster *"geen details [vroeg]"* (gehoorverslag CGVS, 15.06.2010, p.3-4). Verzoeksters convocatie zou overigens omwille van een aaneenschakeling van hypothesen in haar bezit zijn geraakt. Zo zou de politie aan een derde (huiseigenaar) een oproepingsbericht voor haar hebben nagelaten; zou deze derde de convocatie hebben bijgehouden; zou haar vriendin op de hoogte zijn gesteld en zou de derde de convocatie aan deze vriendin hebben gegeven. Dergelijk beweringen alleen al, naast de bevinding dat de documenten vals voorkomen, ondergraven fundamenteel de geloofwaardigheid van de stukken. Verzoeksters asielrelaas werd in het kader van haar eerste asielprocedure ongeloofwaardig bevonden en het louter neerleggen van documenten in het kader van haar tweede asielprocedure is onvoldoende om deze ongeloofwaardigheid te herstellen.

3.5. Verzoekster voert aan dat *"Ook de informatie over het Oromo-volk wordt ten onrechte niet onderzocht. Het is niet omdat de verzoekster er niet bij naam genoemd wordt dat deze informatie niet*

relevant is.” Verzoekster argumenteert dat “het is aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om de bestaande toestand in het land van nationaliteit te onderzoeken. De Commissaris-generaal heeft deze bestaande toestand niet onderzocht. Integendeel, als de verzoekster informatie aanbrengt over de wijze waarop de Oromo's worden behandeld stelt de Commissaris-generaal dat dit algemene informatie is die geen vrees in hoofde van de verzoekster aantoonst. Dit impliceert derhalve dat de Commissaris-generaal zich niet de moeite getroost om na te gaan of de door de verzoekster gelaakte praktijken een voedingsbodem vinden in hetgeen over Ethiopië gekend is.”

3.5.1. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier niet enkel in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480), ze onderneemt zelfs geen ernstige poging haar verklaringen te beargumenteren en te objectiveren. Uit de door verzoekster neergelegde informatie kan hoe dan ook enkel blijken dat het OLF en het UNPO menen dat 15 Oromo's onterecht veroordeeld zouden zijn, doch kan geenszins worden afgeleid dat de Oromo's in Ethiopië systematisch vervolgd zouden worden in de zin van het vluchtelingenverdrag, noch brengt verzoekster informatie aan waaruit dit enigszins zou kunnen blijken. De enveloppe die verzoekster neerlegde kan enkel aantonen dat verzoekster post ontving, doch staat evenmin het asielrelaas.

3.6. Waar verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar een vernietiging werd uitgesproken *“omdat het Commissariaat had nagelaten om de vrees voor vervolging ten gronde te onderzoeken”* gaat zij eraan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft. De verwijzing naar dit arrest is in casu dan ook niet dienstig noch relevant.

3.7. Verzoekster kan tenslotte bezwaarlijk worden bijgetreden waar zij meent dat de motivering uit de bestreden beslissing tekortschiet omdat bepaalde gegevens, met name haar relatie met de heer B.Y. en haar arrestatie, opsluiting en vervolging niet in twijfel worden getrokken nu uit het arrest van de Raad (RvV 24 november 2009, nr. 44.427) blijkt dat in het kader van haar eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat het voorgehouden asielrelaas, met inbegrip van haar relatie met een lid van het leger van het OLF en haar eigen vervolging, niet kan overtuigen omdat haar verklaringen vaag en ongeloofwaardig voorkomen. Uit het voorgaande blijkt dat de nieuwe elementen die verzoekster neerlegde in het kader van haar tweede asielaanvraag de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas geenszins vitiëren.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

5. Verzoekster roept de *“Schending van het artikel 48/4 (...) van de Vreemdelingenwet”* in. Verzoekster stelt dat *“Zij loopt immers een reëel risico op ernstige schade in het kader van art. 48/4, § 2 b Vreemdelingenwet”* en meent in aanmerking te komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK